

pensēšanas mehānismu – varbūt citu līdzvērtīgu teritoriju iemainīt. Pie mums pat nepaaicina mani līdzī kā īpašnieku, tikai informē, ka gada laikā nāks manu īpašumu revidēt. Bet es arī gribu zināt, kādas vērtības ir manā īpašumā, tādēļ labprāt ietu līdzī ekspertiem, tikai pasakiet vietu un laiku. Šo Meža īpašnieku biedrībai diemžēl neizdevās panākt,» viņš stāsta.

Sabiedrība ir izaugusi, kļuvusi gudrāka un pārtikušāka, cilvēki ir gatavi daudz ko darīt, bet ar viņiem ir jārūnā. «Ja mana īpašuma kāda daļa ir jāatvēr dabas aizsardzībai – labi, darām tā, bet tad ļaujiet pārējā teritorijā man saimniekot bez liekas birokrātijas. Oficiālā dokumentā – zemesgrāmatā – nav aprobežojuma,

bet te viena, tad otra iestāde raksta un stāsta man, ko es nedrīkstu darīt,» viņš klāsta.

Artim Vaivodam par šo visu ir gana skarbs salīdzinājums: «Ja atnāksiet pie saimnieka un palūgsiet, vai drīkst kādu ābolu noplūkt no ābeles, viņš jums atļaus un vēl ierādīs, kurā ābelē garšīgākie un gatavākie augļi. Katru gadu Latgalē svētceļniekiem ceļa malā gluži vienkārši noliekam veselus grozus. Vectēvs man stāstījis, ja kāds nāk slepus manā īpašumā un zog ābolus ābeļdārzā vai lien manā klētī, tad es pieņemu, ka tas ir zaglis, un šauju ar sāli pēcpusē.»

Eiropa pieprasa palielināt aizsargājamo teritoriju platības. Zaļais kurss jau praktiski ir aizsācies

aizvakar, bet mēs par to Latvijā vēl praktiski nerunājam. Taču mums ir augstu attīstījusies kokrūpniecība. Pēdējo gadu laikā Latvija importē koksni no Lietuvas un Skandināvijas valstīm. Ceļi no Krievijas un Baltkrievijas vismaz pagaidām, izskatās, ir praktiski slēgti. Tas viss rada draudus mūsu labklājībai. Ja Latvijā nebūs ražošanas, bet būs tikai rezervāts, tad cilvēki turpinās aizceļot uz augstākas labklājības zemēm.

Veidojas strupceļš – no vienas puses, tiek prasīts samazināt fosilo resursu izmantošanu un lietot vairāk dabai draudzīgu materiālu, arī būvniecībā, taču, no otras puses, saimniecisko mežu teritorijas samazināt. Ir jādomā, kā visu šo situāciju vērst par labu. Artis Vaivods atgādina, ka šobrīd pasaulē palielinās granulu cenas un noteikti palielināsies vēl vairāk. Arī Latvijā tās varētu izmantot plašāk, un to varētu veicināt ar saprātīgu nodokļu politiku. Kāpēc daudzas Latvijas pilsētas siltumu sev ražo ar gāzi? Bet Eiropas pilsētas tiek sildītas ar Latvijā saražotām granulām!

«Arī kūdras ieguvī grib aizliegt. Bet mēs to neizmantojam kurināšanai, bet gan to pašu zaļo ideju realizēšanai – stādu ražošanai, tomātiem, gurķiem, puķēm un mazdārziņiem. Latvija ir lielākais kūdras eksportētājs. Un šādu nozari grib aizvērt. Mēs viena gada laikā norokam mazāk, nekā atjaunojas – tas ir resurss, kas lēni, tomēr atjaunojas. Eiropa dažreiz vienkārši negrib mūs dzirdēt,» viņš saka.

Un tad vēl lieli pasaules piesārņotāji tagad būs gatavi darīt *labus darbus* un lielas naudas summas ieguldīt zaļo īpašumu iegādē un uzturēšanā. Lielākas platības var nopirkt tur, kur lētāk, tāpēc tieši Latvija var kļūt par pievilcīgu teritoriju šādām investīcijām.

Visiem ir jāsaprot divas lietas. Pirmā – zaļais kurss būs, un mēs no tā neizvairīsimies. Otrā lieta – vajag ieguldīt mērķtiecīgu un lielu darbu, lai varam no šā jaunā virziena nevis ciest, bet iegūt kopīgu labumu. Mums jābūt gudriem, tad būs arī turīgi. Citādi mēs vienkārši tiksīm pavilkti zem tā lielā zaļā ceļa ruļļa. ◯

